

→ Age lisab, et lapse sünd on elu tipphek. Kuigi tantsijatena oli neil kuninglikke kohtumisi ja taevalikke saavutusi, varjutas lapse sünd kogu selle edu peaaegu täielikult.

“Tõsi, ma natuke kartsin seda,” tunnistab Age, kes veel kolmandal raseduskuul laval tantsis. “Kui oled egoistlikult pühendunud vaid isendale – tantsija peab tipus püsimiseks olema egoistlik –, siis ei kujuta ette seda teistmoodi elu. Aga kõik läks loomulikult, laps muutus lihtsalt nii tähtsaks ja jäin meeleldi tagaplaanile.”

Raskeim on üksindus

Sõnal “meeleldi” on siin mitu varjundit, sest Age teab, mida tähendab naisele sünnitusjärgne raskus. Kui sa oled olnud 19 aastat tipus, teinud iga päev karme treeninguid ja jääd siis ühel päeval koju, ON see raske.

“Tundsin ennast üksinda. Toomas oli ju töö. Lisaks polnud mul kõrval ema, kes oleks nõu andnud või aidanud. Kõik naised teavad, et esimesed nädalad on päris rasked,” nendib Age. “Lisaks magamatus... See kõik oli mulle võõras.”

Agele oligi raskeim üksindus, kuhu ta oli ühtäkki lapsega sattunud. Pikad päevad kodus tekitasid stressi ning nüüd, tagantjärele mõeldes, ei imesta ta sugugi, et naised võivad pärast sünnitust sattuda pelgalt üksindusest depressiooni. Nimetatagu seda siis, kuidas tahtes. “See on olukord, kus kõikide tähelepanu läheb lapsele, kuid ema unustatakse justkui ära,” tõdeb Age.

Koduseid pingeid tekitasid ka beebi õised nutud ja ülevalolekud. Age soovitas küll mehele, et koligu välja (s.t teise tuppa), kuid Toomas kannatas kõik kindlameelselt välja. Oli isegi nii vapper, et valvas naisega üle öö last.

“Oli raskeid hetki,” noogutab Toomas. “Eriti kui Age helistas tööle ja küsis: millal koju tuled? Kuid mul oli vaja ju uude ametisse sisse elada. Tööd oli nii palju, et vahel töötasin isegi öösel.” Toomas naerab, et neil koondus siis kogu elu ühte päeva – päike paistis ja yihma sadas, dramaatilised tunded vaheldusid suurte õnnehetkedega.

“Vähemalt ei ole sa kuivik, emotsioonitu,” kiidab Age abikaasat. Nende perekonnas eelistatakse puhast õhku – ei ole vaja hoida muremõtteid enda sees ja kasvatada painet. Siiski näeb Age, et Eesti ühiskond oleks justkui tublide päralt. Ole sa ema, abikaasa, töötaja – kõige tähtsam on olla väliselt tubli! Olgu või sisemise murdumise hinnaga. “Stress mõjub ju kohe tervisele. Ja loominguiline inimene on tundlikum.”

Age ei saanud “õnneks” kauaks koju jääda. Kolm kuud pärast tütre

Kui oled olnud 19 aastat tipus, teinud iga päev trenni ja jääd siis ühel päeval koju, on algul päris raske.

sündi tuli rahvusooperis välja uus ballett “Coppelia” ning kuna Age ja Toomas olid seda Inglismaal mitu korda tantsinud, tahtis Age lavastuse sünniga kursis olla ja oma kogemusi edasi anda. Nii sattuski verivärske ema, tütar turvahälliga kaasas, kodust poolsunduslikult välja. Nüüd mõistab Age, et just need hetked päästsid ta. “Kui olin kodust väljas, tundsin end kohe paremini.”

Age ja Toomas elavad vanalinna vaikel kõrvaltänaval ning Elizabeth on oma uned maganud põhiliselt pealinna parkides, Tornide väljakul ja Kadriorus. Kuid pidev jalutamine, kõrged kõnniteeservad ja munakivisillutised põhjustasid Agele käru üles alla tõstmisest-lükkamisest kroonilise randmenärvipõletiku. See oli õbluke naisele ränk piin. Aga praegu on hea sellele tagasi vaadata, sest kõik on juba armsaks mälestustepuntraks muutumas. Isegi gaasivalud, hamba-tulekunutud ja viiepäevane palavik liigitub rubriiki “oli kord”.

Nüüd on juba uued väljakutsed. Näiteks küsimus: kuidas südamevallutajast tütrekest mitte ära hellitada?

Tütart ei tohi hellitada

Sõnakuulmatu Elizabethi jaoks on kodus “rahnemise trepp”, kuhu tüdruk pannakse aeg-ajalt elu üle mõtteid mõlgutama. Või jäetakse laps üheks õhtuks multikate vaatamise võimalusest ilma. Kõik need võtted on seni toimunud. Isegi nii hästi, et pärast “karistusaktsiooni” tavatseb Elizabeth ka ise võidukalt hüüda: “Jonn läks üle! Kõik on hästi, anna mulle nüüd kommi!”

Age sõnul on lapse kasvatamisel tähtis mäletada, kuidas saadi omaenda lapsepõlves ühe või teise olukorraga hakkama. “Vanemaks olemine on iseenda katsetamine, lootus, et teed õigesti,” usub Age.

Toomasele on tähtis, et laps mõistaks: kõike ei saa siin maailmas. Et (mängu)asjad peab välja teenima. “Me ise pole midagi kergelt saanud,” väidab ta.

Age: “Aga väike kavalus peab ka juurde käima. Näiteks magusaga – kui sa sööd toidu ära, alles siis saad magustoitu. Sööd supi, saad jäätist! Betti on tubli, ta lepib sellega. Ja ta sööb isegi brokolit!”

Toomas: “Kui oleme poes ja ta tahab miskit, ütleme, et meil ei ole parasjagu raha.”

Age: “Nüüd tal on üks unistus – Lumivalgekese kohvriku.” Selle palve edastas tütar isale, kes pärast jaanipäeva sõitis kuuks ajaks teisele poole maakera, San Franciscosse Esto päevadele ja kohe pärast seda Hiinasse.

Toomas: “Me oleme oma elus tohutult pingutanud. Meile ei sobinud ühiskonna mall, et kõik peab kergelt tulema – ei, me oleme alates 10. eluaastast tohutult pingutanud, kokku 30 aastat. See ei ole niisama *fun*. Kui tulevad rasked hetked, tead juba eelnevate raskete hetkede tõttu, et valgus on tunneli lõpus alati olemas. Selle teadmiseks peab olema kogenud raskusi. Tahan, et Elizabeth mõistaks, et asjad ei tule kergelt.”

Elizabeth koputab taas uksele. Tal on vaja kaisulooma!

“Täna ei ole kaasas,” teatab ema. Age Betti tahab kaisulooma, mis →